

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Ludovici Schönleben, Carnioli Labacensis, SS.
Theologiae Doctoris, Protonotarij Apostolici,
Archi-Diaconi Carnioliae Inferioris. Horae Subsecivae
Dominicales. Sive Discursus Sacri De Tempore ...**

Cum quadruplici Indice I. Discursuum. II. Locorum Sacrae Scripturae. III.
Rerum & Verborum. IV. Historiarum & Mythologiarum

Pars Aestiva Et Autumnalis A Pentecoste Usque Ad Adventum. - Annexis
aliquot Panegyricis Academicis.

Schönleben, Johann Ludwig

Salisburgi, 1676

Discursus XIII. Dominica XI. post Pentecosten. Superbia Sancta. Thema. Et
apprehendens eum à turba seorsum, misit digitos suos in auriculas eius.
Marci 7.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47093](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47093)

rifæus, cui *Quod iustitia edificabat, superbia destruebat.* Nos imitati Publicanum dicamus *Deus propitius esto mihi peccatori.* Si quid aliquando intuitu vanæ gloriæ egi, *propitius esto mihi,* si quid titillationis à tam subtili meritorum prædatrice admisi *propitius esto mihi.* Ego enim nihil sum, & si quid sum, id per te sum: si quid ago *non ego sed gratia tua mecum.* Proinde gloria nostra hæc sit *testimonium conscientia nostræ, ad futuram gloriam quæ revelabitur in nobis; in gloriam & laudem Dei, cui est gloria in secula seculorum.* Amen.

S. Paulin.
Ep. 58.

2. Cor. 1.
Rom. 8.
18.
Phil. 1.
11.
Heb. 13.
21.

DISCURSUS XIII.

Dominica XI. post Pentecosten.

Superbia Sancta.

T H E M A.

Et apprehendens eum à turba seorsum,
misit digitos suos in auriculas eius.

Marci 7.

S Y N O P S I S.

I. Innatus est homini Societatis
mutue appetitus, & huma-
nos dicimus qui nullius allo-
quium dedignantur. Nibilo-
minus videtur Christus solitu-

dinem præferre Societati, quæ
surdum & mutum seorsum à
turba curat: insinuans pra-
vam Societatem ei vitan-
dam qui vult sanus esse, quod
est

- est quaedam Superbia Sancta.
- II. Deus diligit bonos & malos, vult tamen adhiberi cautelam in delectu Societatis, quia periculosum est tractare quae inquinant.
- III. In turba omnia ad malum trahunt, & tunc maxime cavendum periculum.
- IV. Hinc etiam proborum consortium si adversa seferentur studia vitandum suavit. Hieronymus, & laudavit Superbiam Sanctam, quae dedignatur cum quolibet conversari.
- V. Adam in Paradiso peccavit propter Societatem cum Eva, & Eva propter Societatem serpentis. Mala Societas serpit instar cancri.
- VI. Fugiendi ergo pariter heretici, & mali Catholici seu peccatores: quia experientia docet nunquam nos redire tam compositos à conversatione, quam exieramus.
- VII. Saepe minus periculi nobis imminet à demone quam malis socijs. Iob victor demonis, succubuit consortio.
- VIII. Christus tentatus à demone, constitit in certamine: disputans cum Phariseis, fugit; ostendens malam Societatem peiorem esse demone.
- IX. Et ipse demon cum per se nobis nocere non potest, conatur per malos socios. Petrum expetivit, ut cribraret per ancillas & milites.
- X. Solus Dei Filius impune versatus est inter improbos: nihilominus queritur Deus per Prophetam se coinquatum à malis, ut doceat quam periculosum sit versari cum illis.
- XI. Mala Societas est mare Danicum, fons Gothicus in quo omnia durantur in lapidem, ut sine miraculo emolli non possit, quod expertus S. Augustinus.
- XII. Qui igitur vult sanari à peccatis Superbia Sancta dedignetur conversari cum impijs, fugiat malam Societatem.

Et apprehendens eum à turba seorsum,
misit digitos suos in auriculas eius.
Marci, 7.

I.

Atura fecit hominem animal sociabile, & nihil æquè sive ad comòdum, sive ad jucunditatem humanæ vitæ, aptius est, vel utilius, quàm mutua societas. Id agnoscens Philolophorum Princeps disertè adstruit: *Nobis quidem insitus est à natura societatis & communionis appetitus, quem qui primus instituit, is optimè de genere hominum meritus est.* Unde humanos censemus qui affabiles & benigni in omnes, nullius dedignantur alloquium, nulli non placabiles, & ad benefaciendum proclives: qualis fuisse laudatur Hadrianus Imperator usque adeo civilis erga humillimos, ut quemlibet facilè ad colloquium admitteret, solitus detestari eos, qui se reprehenderent, quasi Imperatoris majestatis oblitum, cum sub prætextu majestatis suavissimam humanitatis voluptatem sibi inviderent. Illos econtra æstimamus inhumanos, tumidos & superbos, qui arroganti supercilio alios despiciunt, se à societate communi segregant, & quoslibet infra se positos contemnere solent. Nihilominus quia ut sapienter decernit Seneca: *Sunt virtutibus vitia consinia, & perditis quoque ac turpibus recti similitudo est.* Problema esse potest num præstet Societati humanæ se committere, & naturali affectui qui congenitus est homini ad hominem indulgere, an potius ab hac segregatum, amare solitudinem, & seipso contentum esse: Videtur Christus in hodierno Evangelio solitudinem præferre societati: nam sanaturus mutum & surdum, apprehendit eum à turba seorsum. Quid obstaculi faciebat tur-

Arist. lib.
1. de Re-
pub. c. 2.

Dion. apud
Lang.

Sen. Epist.
120.

ba quo minus sanaretur æger? quid impediēbat
 tanti effectum miraculi? an non alia multa mira-
 cula Christus edidit palam inspectante turba? an
 fortē hoc non erat factum idoneum ad propagan-
 dum Evangelium, ad permovendum aut roboran-
 dum in fide populum? *seorsum à turba.* Euthymius
 causam assignat, quia scivit esse aliquos Momos &
 censores suorum factorum turbæ immixtos: sed
 tales etiam fuerunt quando alia patravit miracula,
 & tamen non evitavit turbas *Cognoscens multitudini
 quosdam esse immixtos qui reprehenderent.* Chryso-
 stomus putat ideò fecisse, ut vanam gloriam à nobis
 vitandam edoceret: *Instruens nos vanam gloriam eij-
 cere & tumorem.* Eodem tendit Theophylactus, sed
 hæc ratio militaret etiam contra alia miracula,
 præsertim quando in deserto pavit plura hominum
 millia stupendo miraculo. Dionysius Carthusianus
 ait: *Quia turba fuit indigna videre istud miraculum, quo-
 niam forsitan ex curiositate optavit aliquid rarum videre.*
 Sed quis credat non fuisse turbas curiosas dum alia
 miracula efficeret? Placet Hugonis Cardinalis in
 hunc locum cogitatio: *Qui vult sanari à peccatis, de-
 bet tumultum mundi evitare, quia corrumpunt bonos mo-
 res colloquia prava.* Vult ergo Christus innuere tur-
 bas hominum & promiscuam, ac potissimum pra-
 vam societatem debere vitari ab eo, qui vult sana-
 ri in anima, qui vult placere Deo; vult innuere
 non esse humanitatem secundum virtutem, omni
 se concredere societati, cum omnibus agere & con-
 versari liberè, sed potius prudenter illos agere qui
 societatem pravam declinant, & quadam SUPER-
 BIA SANCTA dedignantur multorum conversa-
 tionem, quod erit Thema huius discursus.

II. Ti.

Euthym.
 S. Chry-
 tost. in
 Caten.

Dion.
 Carthusianus
 in
 Marc.

Hugo
 Card. in
 Marc.

Max. ser.
6.

II. Timon Atheniensis ab odio hominum appellatus Misanthropos, rogatus aliquando cur omnes homines odisset respondit; Merito improbos odi quia improbi sunt: reliquos autem odi quia improbos non oderunt. Nimum fastum sapit hæc dictio, quasi solus ipse bonus haberi vellet & improbos odisset: fuerint haud dubie plures alij qui confortium malorum declinarent. Lex Evangelica omne odium humanum proscribit: omnes amari jubet, etiam inimicos: *Diligite inimicos vestros.* Et Deus ipse benefacit non bonis tantum sed & malis: nihilominus in consortio & conversatione magnam vult Deus adhiberi cautelam, ne per assiduum societatem sanæ oves inficiantur à scabiosis. Nunquam tuta est habitatio columbæ cum accipitre; lupi cum agno; cervi cum leone; probi cum improbo. Cum enim natura magis propendeat in vitium, quàm virtutem, facilius boni pervertuntur à malis, quàm mali convertuntur à bonis. S. Chrysostomi effatum hic locum habet: *Kerum natura sic est, ut quoties bonus malo coniungitur, non ex bono malus melioretur, sed ex malo bonus contaminetur.* Periculosum est tractare quæ inquinant: adhæret semper aliquid fuliginis ijs qui circa caminos versantur, & Spiritus Sancti oraculum est: *Qui tangit picem inquinabitur ab ea, & qui communicaverit superbo induet superbiam.* Imò crediderim facilius esse contractando picem non contaminari, quàm versari inter improbos, & nihil vitij ab ijs trahere. Nihil facilius in natura corrupta, quàm imbibere mores sociorum pravos, & à morbidis contrahere morbos.

S. Chry-
sost. in
Matth.

Eccl. 12.

III. Monet Seneca: *Tunc precipue in te ipse se-*

Sen. ep. 25.

Sen. Ep.
94.

cede, cum esse cogaris in *TURBA*, si bonus vir, si quietus si temperans es: alioquin in turbam tibi à te recedendum est; isthic enim malo viro propius es. Novimus naturam nostram, prompta est ad malum, nociva sequitur, honesta fastidit: hinc facilè sibi adfricat malos mores in malorum societate. Currenti equo calcar addit, qui proclive in mala ingenium committit malis. Non desunt in turba consiliarij, instigatores, hortatores, qui volentes impellāt. *Trahunt* (inquit idem Seneca) *parentes, trahunt servi. Nemo errat uni sibi, sed dementiam spargit in proximos, accipitq; invicem. Erras enim si existimas nobiscum vitia nasci: super-venerunt, ingesta sunt.* Per eos scilicet quibus convivimus, cum quibus conversamur. Unde subiicit infra: *Magna pars sanctitatis est, hortatores insania reliquisse, & ex isto cœtu invicem noxio abijisse.* Crescit è consortio familiaritas, è familiaritate exemplum; ab exemplo audacia, ab audacia temeritas, à temeritate ruina, ut penè prius multi se in profundum seductos videant, quàm incurrisse periculum animadvertant.

IV. Etiam inter probos subinde versari periculosum, si alios sequuntur mores, quàm quibus assuevimus, ut magna cantela opus sit ubi te ijs admiscueris quos non mala præcipere, sed alia sectari studia deprehendis. Solicitè monebat S. Hieronymus Eustochium virginitatem professam, ne societatem iniret cum matronis cum conjugatis cæteroquin probis: ne videlicet ab earum conversatione illicitum aliquod attraheret mutandi propositi. *Nolo, inquit, habeas consortium matronarum, nolo ad nobilium domos accedas: nolo te frequenter videre, quod contemnens virgo esse voluisti. Disce hac in parte SUPER-*

PERBIAM SANCTAM, scito te illis esse meliorem. Sint tibi sociæ quas jejunia tenuant, quibus pallor in facie est, quas *Etas* probavit *Et* vita. Hæc S. Hieronymus: qui optimè norat inter conjugatos majorem esse verborum licentiam, actionum libertatem, deliciarum usum, quibus facilè casti propofiti si non violetur integritas, labefactatur. Quis Salomone sapientior? hunc tamen seduxit mala societas. Adamavit quippe mulieres alienigenas, idololatrias, quarum commercio turpissimè lapsus est in Idololatriam. *Et auerterunt mulieres cor eius. Cumque jam esset senex, depravatatum est cor eius per mulieres ut sequeretur Deos alienos.* Prohibuerat iam olim Deus populo Israëlitico, ne unquam conjungeretur cum Amorrhæis, Chananæis, Hethæis, Pheræis &c. *Carve ne unquam cum habitatoribus terræ illius jungas amicitias.* Qua de causâ mi Deus? sunt homines uti & nos, sunt vicini, humanitas postulat cum vicinis humanum esse. *Quæ sint tibi in ruinam.* Nempe ab illorum exemplo pravo disceret Israël prævaricari. *Nec uxorem de filiabus eorum accipies filijs tuis: ne postquam ipsæ fuerint fornicatæ, fornicari faciant & filios tuos in Deos suos.*

V. Dic fodes, quando Adam in Paradiso peccavit? quando Eva prohibitum fructum gustavit? nunquid Eva quando confabulari cœpit cum serpente; Adam quando familiarius egit cum uxore? *Mulier quam dedisti mihi SOCIAM, dedit mihi de ligno & comedi. Serpens decepit me & comedi.* Quamdiu sola incedebat Eva in Paradiso immunis fuit à peccato, vix colloquium & societatem cum serpente iniit, decepta est: quamdiu Adam non audivit consilium uxoris, non est prævaricatus. Mala so-

S. Hier.
Ep. 17.
lib. 2. se-
leâ. ad
Eustoch.

3. Reg. 17.

Exod. 34.

Gen. 3.

S. Chry-
fost. hom.
16. in
Gen.

cietas utrumque perdidit. Rectè in hunc locum Chryfostomus de Eva loquens: *Congruum erat statim, ut ipsa a-versaretur & fugeret illius consuetudinem, abominareturque illum, qui suam linguam contra datum illis mandatum acuerit audebat. &c. Audiant qui sine discrimine cum omnibus colloquuntur.* Si dedignata fuisset

Eva loqui cum serpente ut sibi dissimili & subiecto, & usa fuisset **SUPERBIA SANCTA** non incurrisset ruinam suam & totius posteritatis. Ab ista ad Adamum, ab Adamo in posteros contagiosum virus fluxit. Hinc Apostolus instruens Timotheum inter

1. Tim. 2.

cœtera documenta etiam hoc reposuit: *Profana & vaniloquia de-vita, multum enim proficiunt ad impietatem, & sermo eorum ut cancer serpit.* Pessimum & penè incurabile malum cancer, partem post partem corripit & corrumpit, sic vaniloquia, & cum malis socijs conversatio sensim plures & plures inficere solet, quæ benè observans S. Cyprianus aiebat:

S. Cypri-
an. Ep.
59 ad
Cornel.

Declinent fortiter & evitent dilectissimi fratres nostri verba & colloquia eorum, quorum sermo ut cancer serpit. Nulla cum talibus commercia, nulla convivia, nulla colloquia misceantur, simisque ab eis tam separati, quàm sunt illi ab Ecclesia profugi. Loquitur potissimum de hæreticis cum quibus etiam S. Antonius Abbas non esse conversandum movebat.

VI. Sed non sunt fugiendi soli hæretici: etiam mali Catholici, etiam peccatores, & quicumque sectantur malitiam. Ab omnibus quippe periculum est, & facilè discitur, quod ab aliis exerceri videtur.

S. Hieron.
Ep. 16. l.
2. Select.
ad Gau-
dent. Eccl.
7.

Multitudo peccantium peccandi licentiam subministrat. Inquit S. Hieronymus. Unde sine restrictione monet Ecclesiasticus. *Discede ab iniquo, & desicient mala abs te.* Arabicus legit: *Ne commiscearis iniquo, &*
lon-

longare ab eo. Viso serpente venenato fugimus, ita prorsus fugiendum à malo consortio: peste infectos averſamur, non nescij contagiosum esse malum, quod è vicinia nocet. Sic *serpiunt vitia, & in proximum quemque transiliunt, & contactu nocent.* Itaque ut in pestilentia cavendum est ne corruptis jam corporibus & morbo flagrantibus assideamus, quia pericula trabemus, afflatuque ipso laborabimus: ita in amicorum legendis ingenijs dabimus operam, ut quàm minimè inquinatos assumamus. Initium morbi est aegris sana miscere. Ait Seneca, proprio non tam periculo quàm damno edoctus quid sit cum malis & improbis conversari. Unde Lucilio quærenti quid maximè cavendum censeret, Turbam inquit & conversationem multorum. *Quid tibi vitandum præcipuè existimem quæris? Turbam.* Et probat suo exemplo. *Nunquam mores quos extuli refero. Aliquid ex eo quod exposui turbatur, aliquid ex his quæ fugavi, redit. &c. Nemo non aliquod nobis vitium aut commendat, aut imprimit, aut nescientibus allinit. &c. Quid me existimas dicere? avarior redeo, ambitiosior, luxuriosior. &c.* Hæc homo Ethnicus, ut videas ipsi rationis lumini contrariam esse malorum conversationem.

Sen. de
tranquill.
cap. 7.

Sen. Ep.
7.

VII. Nemo nostrum est qui non summè horreat dæmonem, sed minus ferè periculi nobis imminet à dæmone, quàm à mala societate., Contemplemur Jobum in sterquilinio. Petijt à Deo Sathan & impetravit ut affligeret Job in corpore & facultatibus: percussit illum ulcere pessimo, ut testis saniem raderet, abstulit illi boum armenta, exussit oves & earum pastores, abegit camelos, & eorum custodes occidit, concussit domum in qua filij & filia epulabantur, & oppressit eos. *In omnibus his non pec-*

ca-

Job. 1. carvit Job labijs suis, neq; stultum quid contra Deum locutus est. Sed ubi accesserunt amici consolatores an potius turbatores, ubi cœpit conversari & miscere sermones in illa tandem erupit verba: *Intelligite, quia Deus non æquo judicio afflixit me.* Quid ais Job? Deum injustitiæ vis accusare? ubi tua illa prior patientia? ubi illa verba *Dominus dedit, Dominus abstulit. Sit nomen Domini benedictum.* Nempe in commercio cum turba, cum malis conversando peccavit in labijs. Unde recognoscens errorem, & linguæ lapsum iterum ait: *Unum locutus sum, & utinam non dixissem.* Victor contra dæmonem, succubuit in societate malorum, in conversatione amicorum, quia scilicet facilius est resistere dæmoni, quam pravo consortio & malis socijs.

Matib. 4.

VIII. Christus ipse benedictus cum tentaretur à Dæmone in deserto, & sublatus supra pinnaculum templi, audiret *Mitte te deorsum,* ac rursus ostensis omnibus regnis mundi: *Hæc omnia tibi dabo si cadens adoraveris me:* unico verbo machinationem eius dissolvit, & impudentem tentatorem abegit: *Vade Sathana. Tunc reliquit illum diabolus.* Verum cum idem Dominus prædicare inciperet statim post tentationem diaboli venit in Nazareth patriam suam, ibiq; aperto Isaïæ libro explanavit scripturam. *Et omnes testimonium illi dabant & mirabantur in verbis gratiæ, quæ procedebant de ore ipsius.* Nihilominus repleti sunt omnes in Synagoga ira, & ducebant illum usq; ad supercilium montis, ut præcipiterent eum. Ipse autem transiens per medium illorum ibat. Cum dæmone luctatus consistit in arena & verbo retundit inimicum: atverò cum Judæis, cum scribis & Pharisæis disputans, fugit potius, quam resistat.

Luc. 4.

stat transiens per medium illorum ibat. Quæ causa huius fugæ! annon poterat etiam verbo illos cohibere? Nostræ id egit instructioni, ut sciremus magis esse cavendum malorum consortium, quàm ipsum dæmonem. Videtur hanc veritatem attigisse Ven: Beda: dum ait: *Peiores sunt Judæi discipuli diaboli, diabolo magistro: Ille ait mitte te deorsum; isti factio suo mittere conantur; sed illorum mente obstupescita descendit.* Ideò fugit ne malis cohabitaret; ideo se elongat ab eis, nec ulterius dignatur verbis decertare, quia *Peiores sunt Judæi diabolo magistro.*

Beda ap.
D. Thom.

IX. Imò si ipsam dæmonis astutiam accuratius perpendamus, deprehendere licebit, quòd nobis dæmon cum per se nocere non potest, id conetur efficere per malos socios, per malum consortium. Videte Petrum Petram Ecclesiæ, fortem magnanimum, constantem, imperterritum dum Christus interrogat: *Quem dicunt homines esse Filium hominis.* Respondet Petrus: *Tu es Christus Filius Dei vivi.* Et hoc in societate Christi & Apostolorum. Venit deinde ad aulam Pontificis, commiscet se ministris, & satellitibus, utitur consortio malorum, & negat Christum: *Non novi hominem.* Idq; ad verbum unius foemellæ. Jactatur apud Germanos proverbium: Quo diabolus pervenire non potest, mittit foeminam. Prædixerat Christus Petro: *Ecce Sathanas expetivit te ut cribraret sicut triticum.* Non habuit tantum animi sathan, ut ipsemet aggrediretur Petrum, ideo cribrare voluit, ut incideret hoc tritici granum in paleas & zizania, cum quibus cribrando subinde etiam aliqua pura grana solent excidere. Cribravit inquam, & dum Petrus in zizania in malorum consortium incidit, per ministros Judaicæ malitiæ per foeminas cadit in ne-

Dom. Pars II.

Y

ga-

D. Bernar-
dinus.
To. 3. ser.
Dom. 3.
Pent.

gationem Christi. Unde de periculo pravæ societatis agens D. Bernardinus inquit: *Exemplum de Petro qui existens cum Passionis Christi ministris Dominum denegavit, & in negando perseveravit: sed ut dicitur Lucæ 22. Egressus foras flevit amarè.* Non ante destitit negare Christum, quàm relinqueret malam societatem in quam inciderat in atrio Principis Sacerdotum.

S. Am-
brosius in
Psal. 40.

X. Si Petram Ecclesiæ, Principem Apostolorum labefactavit malorum societas, quid nos poterimus nobis polliceri, qui assiduè labimur? Solus Dei Filius securè versatus est inter improbos & peccatores, ut non contaminaretur. Unde S. Ambrosius in persona Patris æterni loquens Christum affatur: *Inter peccatores versatus es, peccatum pro omnibus factus es, sed nullus usus potuit ad te transire peccati. Ita inter peccatores versatus es, quasi inter Angelos versareris.* Nemo hic blandiatur, aut suæ fidat fortitudini, & putet se id affecuturum de quo Pater æternus in solo Filio suo gloriatur. Et nihilominus ut magnitudinem periculi emergentis è pravo confortio nobis ponat ob oculos, ipse immaculatus, & immaculabilis queritur per Prophetam: *Polluerunt Sanctuarium meum, pollutum & mundum non intellexerunt, inter sanctum & prophanum non habuerunt distantiam, & coinquinabar in medio eorum.* In quæ verba exclamat S. Bernardinus. *Admirabile verbum & omni stupore dignum, coinquinabar inquit. Quis coinquinabatur? Deus omnis labis expers? Deus qui est candor lucis æternæ, & speculum sine macula? Absit hoc.* Sed voluit his verbis innuere, quàm periculosum sit versari inter malos absq; contaminatione, quia mala societas tale virus & venenum est, talis con-

Ezech. 22.

S. Bernar-
din. cit.
sup. a. 2.
c. 1.

ta.

tagio; ut si fieri possët, etiam Deum coinquinaret, ac proinde fugienda hominibus tanquam immediabile venenum ac pestis. Eo tendit S. Bernardini discursus: *Coinquinabar inquit, non quòd ulla inquinat[i]onis via sit inquinamentis ad ipsum Deum; sed quoniam se abstulit ab eis & separavit, & longè fecit, quemadmodum facere consueverunt coinquinari timentes.* Ipse Deus nobis exemplum dat fugiendi mala confortia, & sua fuga nos docet quàm periculosum sit versari inter improbos.

XI. Narrat Albertus Magnus olim arboris ramum cum avibus in extructo nido cubantibus sævientis procellæ impetu revulsum cecidissè in proximum mare Danicum prope Lubecam, ibique una cum avibus & nido in lapidem indurissè. In Gothia quoque fontem esse qui in lapidem vertat quidquid merferis, quod ut experiretur Fridericus Imperator chirothecam sigillo munitam mediotenus iussit aquæ immergi, quæ extracta post aliquot dies media remansit coriacea, media lapidea. Hoc mare Danicum, hic fons Gothicus est mala societas, cui immersa anima induratur, ut vix aut certè non sine miraculo possit emolliri: Felix quem sicut Petrum respicit Dominus, ut *egressus foras*, ac deserens impios fleat amarè. Deflevit suam ex malorum consortio haustam malitiam S. Augustinus; utinam imitentur, qui sic delinquent. *Preceps ibam* (inquit ille) *tanta cæcitate, ut inter coætaneos meos puderet me minoris dedecoris, quàm audiebam eos jaètantes flagitia sua, & tanto glorientes magis turpes essent; & libebat facere non solum libidine facti, verum etiam laudis. Ego ne vituperarer vitiosior fiebam, & ubi non suberat, quo admissio equarer perditis, fingebam me fecisse*

I 2

que

Alb.
Mag.
lib. 1. de
miner. tr.
1. c. 7.

S. Aug.
lib. 2.
Conf. c.
3. Sc.

quæ non feceram, ne viderer abjectior, quo eram innocen-
tior, & ne vilior haberer, quo eram castior. Ecce cum
quibus comitibus iter agebam platearum Babylonie &c.
O nimis inimica amicitia, sed vitio mentis, inuestigabi-
lis ex ludo & joco nocendi aviditas, & alieni damni appe-
titus, nulla lucri mei, nulla ulciscendi libidine: sed cum di-
citur *Eamus, faciamus, & pudet non esse impudentem* &c.
Sic sæpenumerò invitant socij: Eamus ad convivia,
eamus ad choreas, eamus ad ludos, eamus ad fal-
lendum tempus. O miseri, qui vos Gothico fonti
immergitis propediem habituri cor obduratum. Ire
ad convivia & comotationes, sæpè idem est ac ire
ad convitia & detractiones. Ubi luditur, ibi sæ-
pè illuditur, ubi tempus inutiliter teritur, ibi lex
Dei proteritur, & anima non conteritur.

XII. Quare si volumus sanari à morbis ani-
mæ, uti hodiernus mutus & surdus, illud Hugonis
Cardinalis monitum initio sermonis allatum de-
mittamus in pectus: *Qui vult sanari à peccatis debet
tumultum mundi evitare, quia corrumpunt bonos mores
colloquia prava.* Hæc est SUPERBIA SANCTA de-
dignari cum improbis commercium habere, ne
contagium allinant; hæc cautela salubris volenti-
bus in virtute proficere, & viam mandatorum Dei
ambulare. Sic & sapiens monet: *Fili mi si te laetave-
rint peccatores, ne acquiescas eis. Si dixerint veni nobis-
cum* &c. *Ne ambules cum eis, prohibe pedem tuum à semi-
tis eorum. Pedes enim illorum ad malum currunt.* Peri-
culosa est mala societas, periculosa conversatio im-
proborum, ut virus insanabile, ut pe-
stis contagiosa, quod corripit,
corrumpit.

Prov. 1.
v. 10. &
15.

DIS-